

2. Vai Regulas Nr. 44/2001 1. panta 2. punkta b) apakšpunkts, skatot to kopā ar Maksātnespējas regulas 7. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apstākļi, ka lieta, uz kuru attiecas īpašuma tiesību paturēšana, laika brīdī, kad pret pircēju tiek uzsākta maksātnespējas procedūra, atrodas dalībvalstī, kurā tiek uzsākta maksātnespējas procedūra, noved pie tā, ka pārdevēja prasījums, kas ir balstīts uz šo īpašuma tiesību paturēšanu, tāds kā *German Graphics* prasījums, ir uzskatāms par prasījumu, kas attiecas uz bankrotu Regulas Nr. 44/2001 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē un tādējādi ir izslēgts no šīs regulas materiālās piemērošanas jomas?
3. Vai saistībā ar 2. jautājumu nozīme ir tam, ka atbilstoši Maksātnespējas regulas 4. panta 2. punkta b) apakšpunktam dalībvalsts, kurā tika uzsākta maksātnespējas procedūra, tiesības regulē, kādi aktīvi veido parādnieka mantu?

(¹) Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām (OV L 160, 1. lpp.).

(²) Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerc-lietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2008. gada 4. jūlijā — Eiropas Kopienu Komisija/Francijas Republika

(Lieta C-299/08)

(2008/C 272/08)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — G. Rozet un D. Kukovec)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, pieņemot un saglabājot spēkā Publisko iepirkumu kodeksa 73. un 74.-IV pantu, kas pieņemts ar 2006. gada 1. augusta Dekrētu Nr. 2006-975, tā kā šajos noteikumos paredzēta publiskā iepirkuma projekta izstrādes procedūra (*marchés de définition*), kas līgumslēdzējai iestādei ļauj piešķirt pakalpojumu, piegādes vai būvdarbu publiskā iepirkuma izpildi (*marché d'exécution*) kādam no sākotnējā publiskā iepirkuma projekta izstrādātājiem bez jauna konkursa vai labākajā gadījumā, izsludinot ierobežotu konkursu tikai starp šiem izstrādātājiem, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas ir paredzēti 2., 28. un 31. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvā 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu,

piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (¹);

— piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību Komisija pārmet atbildētājai, ka tā atļauj piešķirt līgumu slēgšanas tiesības ar tiešu vienošanos — vai ierobežotā konkursā — gadījumos, kas nav paredzēti Direktīvā 2004/18/EK. Nošķirot publiskā iepirkuma projekta izstrādi (*marchés de définition*) un izpildes darbu publisko iepirkumu (*marchés d'exécution*) un ar zināmiem nosacījumiem atļaujot izpildes darbu publisko iepirkumu piešķirt sākotnējo publisko iepirkumu projektu izstrādātājiem bez jauna konkursa vai labākajā gadījumā, izsludinot ierobežotu konkursu tikai starp šiem izstrādātājiem, Francijas tiesiskajā regulējumā nav ievēroti vienlīdzības un pārskatāmības pamatprincipi, kas ir ietverti Direktīvā 2004/18/EK. Kā uzskata Komisija, pēc būtības nav iespējams, ka izpildes darbu publiskā iepirkuma priekšmets un piešķiršanas kritēriji var tikt precīzi noteikti brīdī, kad pats projekts vēl nav definēts. Publiskā iepirkuma projekta izstrāde un izpildes darbu publiskais iepirkums esot divi atsevišķi iepirkumi, kur katram ir savs priekšmets un piešķiršanas kritēriji, tādēļ attiecībā uz katru no tiem ir jāievēro Direktīvas 2004/18/EK prasības.

(¹) OV L 134, 114. lpp.

Prasība, kas celta 2008. gada 9. jūlijā — Eiropas Kopienu Komisija/Beļģijas Karaliste

(Lieta C-307/08)

(2008/C 272/09)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — J.-P. Keppenne un R. Lyal)

Atbildētāja: Beļģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nenovēršot dubultu nodokļu uzlikšanu dividendēm, ko sabiedrības, kas ir rezidentes citās dalībvalstīs vai kādā EEZ/EBTA valstī, izmaksā fiziskām personām, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi EKL 56. pantā un Eiropas Ekonomikas zonas līguma 40. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija prasībā apgalvo, ka Beļģijas nodokļu tiesiskais regulējums rada nepamatotu kapitāla brīvas aprites ierobežojumu, jo saskaņā ar to dividendes, ko fiziskām personām izmaksā sabiedrības, kas atrodas citās dalībvalstīs vai kādā Eiropas Ekonomikas zonas valstī ("ienākošās" dividendes), tiek apliktas ar nodokli tāpat kā dividendes, ko izmaksā Beļģijā esošās sabiedrības ("pašmāju" dividendes), neņemot vērā nodokļu iekasēšanu valstī, kurā šīs dividendes tiek gūtas. Šāds tiesiskais regulējums apgrūtina pārrobežu darījumus ar kapitālu, jo attur nodokļu maksātājus fiziskas personas investēt ārvalstu sabiedrību akcijās un vienlaikus rada šķērslus sabiedrībām, kuru juridiskā adrese atrodas citās dalībvalstīs, uzkrāt kapitālu Beļģijā.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) 2008. gada 16. jūlija rīkojumu — 1. Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, 2. Metro Cash & Carry BV un 3. Remo Zaandam BV/Diesel SpA

(Lieta C-324/08)

(2008/C 272/10)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: 1. Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, 2. Metro Cash & Carry BV, 3. Remo Zaandam BV

Atbildētājs: Diesel SpA

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai gadījumā, ja preces, kas apzīmētas ar preču zīmes īpašnieka preču zīmi, vispirms ir laistas tirgū Eiropas Ekonomikas zonā, bet to nav darījis īpašnieks un tas ir noticis bez skaidri izteiktas viņa piekrišanas, attiecībā uz vērtējumu, vai tas ir noticis ar preču zīmes īpašnieka piekrišanu (ar konkludentām darbībām) Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās Direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm⁽¹⁾, 7. panta 1. punkta izpratnē, ir jāpiemēro tie paši kritēriji kā gadījumā, kad šādas preces vispirms ir laistas tirgū ārpus Eiropas Ekonomikas zonas, un to ir darījis pats īpašnieks vai tas ir noticis ar viņa piekrišanu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša: kādi tad kritēriji — kas, iespējams, izriet no iepriekš, 3.6.4.2. punktā, minētā Tiesas 1994. gada 22. jūnija sprieduma lietā C-9/93 *IHT Internationale Heiztechnik und Danzinger* (Recueil, I-2757. lpp.) — būtu piemērojami iepriekšējā jautājumā minētajā gadījumā, vērtējot, vai ir dota preču zīmes īpašnieka piekrišana (ar konkludentām darbībām) minētās direktīvas izpratnē?

(¹) OV 1989, L 40, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2008. gada 18. jūlijā — Eiropas Kopienu Komisija/Beļģijas Karaliste

(Lieta C-329/08)

(2008/C 272/11)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — U. Wölker un G. Rozet)

Atbildētāja: Beļģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvas 2004/35/EK par atbildību vides jomā attiecībā uz videi nodarītā kaitējuma novēršanu un atļūdzināšanu⁽¹⁾ prasības, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi šīs direktīvas 19. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Beļģijas Karalistei atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas 2004/35/EK transponēšanas termiņš beidzās 2007. gada 30. aprīlī. Šīs prasības celšanas datumā atbildētāja vēl nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai šo direktīvu transponētu attiecībā uz galvaspilsētas Briseles reģionu.

(¹) OV L 143, 56. lpp.